

станови идеализма си и да излъкува мизантропията си при досегъ съ атинскитѣ българи, у които виждалъ пламенно родолюбие и култъ на науката. Ето, тѣзи български юноши проявяватъ духъ на солидарностъ и на взаимна търпимостъ, тѣ се въодушевяватъ отъ мисълта да бждатъ полезни на народа си като носители на нови спасителни истини, тѣ обмислятъ начинитѣ за борба съ невежеството и апатията дома си. И тѣ правятъ своитѣ събрания на сжщото мѣсто въ Атина, Пниксъ, гдето древнитѣ сж слушали своитѣ знаменити оратори, политически вожди и защитници на народнитѣ свободи, и гдето и днесъ младитѣ могатъ да се вдъхновятъ за жертви къмъ родината си. Ободрилъ духа си, Селимински иска да разположи и Априлова къмъ нѣколцина особено издигнати българи, които той препоръчва на родолюбието му, като най-добри надежди за насаждане на просвѣта у народа ни. „Всички тѣ иматъ добро образование и отлични нрави, та, като се завърнатъ въ родината ни, ще преработятъ сърдцата и умоветѣ на крехката ни младежъ, съобразно съ естественото предназначение на нашия народъ, — по примѣра на Фидия, който отъ грубото бездушно вещество изработвалъ божии подобия. Добре би било да поощрите, както намѣрите за добре, честолюбието у тѣзи младежи. Надявамъ се, тѣ съ отворени обятия ще приематъ благосклонността Ви, още повече, когато Вие ще ги подтиквате напредъ къмъ благо на нашия народъ“.

Какво е отговорилъ Априловъ, въ подробности не знаемъ. Но отъ писмото му по този поводъ до приятеля му Райно Поповичъ (20 октомврий 1840) и отъ нѣкои съобщения въ Денница ние узнаваме за едно сжществено различие въ гледищата на Априлова и Селимински въ този моментъ. Именно, предъ Р. Поповича Априловъ защитава страстно необходимостта да създадемъ свой книжовенъ езикъ, за да не си служимъ вече съ гръцкия, и другата необходимостъ да продължатъ българскитѣ младежи висшето си образование въ Русия, а не въ Гърция. „Отъ братята си руси тѣ могатъ да получатъ всѣкаква помощъ за просвѣтата си, никога обаче отъ гърцитѣ или отъ други нѣкои народи“. Изтъквайки по-нататкъ опасността отъ гръкоманията, която той смѣта „взела връхъ между насъ“, и отъ ученитѣ, привързани къмъ гръцкото образование, Априловъ се обръща къмъ Р. Поповича, сжщо единъ отъ тѣзи учени, съ думитѣ: „Не познавамъ добре